

Arrest

nr. 317 452 van 27 november 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 november 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 november 2024 tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar/vaststelling van de grens en de bijlage 13septies van 21 februari 2024 opnieuw uitvoerbaar is.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Z. CHIHAOUI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 november 2024 wordt ten aanzien van verzoekster een beslissing tot vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op verwijdering en terugleiding naar de grens genomen. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de mevrouw: naam: A. (...) voornaam: A. (...) geboortedatum: (...)1992 geboorteplaats: Al Hoceima nationaliteit: Marokko

Werd op 21 februari 2024, met toepassing van artikel 7, eerste lid, (1°, 8° en 13°), en tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

Op 8 november 2024, tijdens de vasthouding met het oog op uitvoering van deze verwijderingsmaatregel, diende betrokkene een tweede volgend verzoek om internationale bescherming in. De uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 52/3, §3, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 opgeschort.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen heeft dit tweede volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard en geoordeeld dat de verwijdering niet leidt tot een schending van het non-refoulementbeginsel in hoofde van de verzoeker in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Op 13 november 2024 werd haar deze negatieve beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betekend. De verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 is overeenkomstig artikel 52/3, §3, van de wet van 15 december 1980 terug uitvoerbaar.

Terugleiding naar de grens/vaststelling van de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING/VASTSTELLING NAAR/VAN DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2022 dat haar betekend werd op 21.04.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 08.01.2021 diende betrokkene een verzoek in tot regularisatie (art. 9bis). Een weigeringsbeslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 21.04.2022. In plaats van gevolg te geven aan dit bevel diende ze 3 keer tevergeefs een verzoek in tot internationale bescherming in, namelijk op 2 mei 2024 (negatieve beslissing op 14 juni 2024, beroep verworpen op 4 juli 2024), op 18 juli 2024 (negatieve beslissing op 26 juli 2024, beroep verworpen op 13 augustus 2024) en op 8 november 2024 (negatieve beslissing op 13 november 2024)

Verzoekster verklaarde dat zij al 10 jaar in België verblijft. In haar recht om te worden gehoord van 20.02.2024 verwijst ze naar de duur van haar verblijf in het land. Ze verbleef bewust illegaal op het grondgebied en deze beslissing was haar eigen keuze, zodat zij de oorzaak is van het de schade die zij aanvoert (RvS, uitspraak nr. 132.221 van 09.06.2004). De Raad van State is van mening dat de DVZ niet verplicht is om de keuze van een vreemdeling om zich in België te vestigen, het verstrijken van de tijd en het aangaan van sociale banden te respecteren. Het verstrijken van de tijd en het aangaan van sociale banden van algemene aard kunnen geen recht van de vreemdeling doen ontstaan om een toelating te verkrijgen om in België te verblijven. (RvV, arrest nr. 132.984 van 12.11.2014).

Wat meer bepaald het lange verblijf van de betrokkene in België betreft, is de Raad dus van oordeel dat het gaat om informatie die hooguit is bedoeld om de intentie van de aanvrager om op Belgisch grondgebied te verblijven te bewijzen en niet om het verkrijgen van een regularisatie (RvV, arrest 75.157 van 15.02.2012).

Betrokkene verklaart dat ze een relatie heeft. Zij heeft geen bijzonderheden verstrekt. Volgens het administratief dossier heeft belanghebbende geen aanvraag ingediend voor wettelijke samenwoning of huwelijk.

Ze zegt dat ze familie in België heeft: een broer, haar schoonzus en drie neven, evenals de zoon van haar tante.

Volgens haar verklaringen wonen haar ouders de helft van de tijd in België en de andere helft in Marokko. Volgens het administratief dossier heeft ze geen aanvraag tot gezinshereniging ingediend.

Er moet worden opgemerkt dat volgens de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, als de gezinsband tussen ouders en minderjarige kinderen, of tussen kinderen van meerderjarige leeftijd. In de zaak EZZOUHDI tegen Frankrijk (13 februari 2001) heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs de bescherming van artikel 8 genieten zonder het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden, wordt aangetoond". Maar Verzoekster heeft niet aangetoond dat zij bijzondere banden van afhankelijkheid had of dat zij nauwe betrekkingen onderhield met haar broer, schoonzus en drie neven alsmede met de zoon van haar tante.

Ze beweert stressgerelateerde darmcrises te hebben. Ze toont niet aan hoe dit haar ervan weerhoudt om terug te keren naar haar land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn van 3 werkdagen en levert geen bewijs dat zij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 25.03.2022 dat haar betekend werd op 21.04.2022. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Op 08.01.2021 diende betrokkene een verzoek in tot regularisatie (art. 9bis). Een weigeringsbeslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten werd haar betekend op 21.04.2022. In plaats van gevolg te geven aan dit bevel diende ze 3 keer tevergeefs een verzoek in tot internationale bescherming in, namelijk op 2 mei 2024 (negatieve beslissing op 14 juni 2024, beroep verworpen op 4 juli 2024), op 18 juli 2024 (negatieve beslissing op 26 juli 2024, beroep verworpen op 13 augustus 2024) en op 8 november 2024 (negatieve beslissing op 13 november 2024).

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel verondersteld ondoeltreffend te zijn omdat betrokkene een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk de bijlage 13 afgeleverd op 25 maart 2022, na een weigeringsbeslissing met betrekking tot haar verzoek tot regularisatie (9bis), heeft genegeerd, om vervolgens tot driemaal toe tevergeefs internationale bescherming aan te vragen. Betrokkene heeft duidelijk niet de intentie om het grondgebied te verlaten.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van haar zijn genomen, dat zij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van haar arrestatie is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet allereerst worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen.

De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten moet bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Zoals verzoekster aanvoert, wordt zij momenteel vastgehouden in een welbepaalde plaats met het oog op haar verwijdering van het grondgebied, meer bepaald zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Het uiterst dringende karakter van de vordering, dat overigens niet wordt betwist door verweerder, is voldoende aangetoond.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. Onder 'middel' wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken dus door het prima facie-karakter ervan.

Het prima facie-onderzoek van een door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), moet verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval.

In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM.

3.3.2. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Na een uitgebreid theoretisch betoog betwist verzoekster dat ze geen bewijs heeft geleverd van haar partnerrelatie in België. Verzoekster verwijst naar een beroep dat ze heeft ingesteld tegen een eerder bevel, waarbij zij tal van stukken heeft gevoegd om haar partnerrelatie aan te tonen. Thans brengt zij verschillende stukken bij, zoals foto's waarop zij en haar partner te zien zijn, de echtscheidingsakte van haar partner, het huurcontract dat zij met haar partner heeft afgesloten, een foto van hun namen op de brievenbus, een bezoeklijst van haar partner in het gesloten centrum en een zwangerschapsattest. Zij verwijst ook naar een verklaring van de behandelende psycholoog waaruit blijkt dat verzoekster heel erg lijdt door de scheiding met haar partner. Ze stelt dat ze depressief is. Verzoekster benadrukt de impact die de verwijdering zal hebben op hun kind dat nog geboren moet worden. Verzoekster stelt nog dat samenwonen geen vereiste is om te kunnen spreken van een beschermenswaardig gezinsleven.

Verzoekster is van oordeel dat verweerder geen correcte afweging van haar gezinsleven heeft gemaakt.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven weergeven op grond waarvan deze is genomen.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 februari 2024, naar de beslissing tot vasthouding van 8 november 2024 met het oog op de uitvoering van de voorgaande verwijderingsmaatregel, naar het gegeven dat verzoekster een nieuw verzoek om internationale bescherming had ingediend waardoor de uitvoerbaarheid van de verwijderingsmaatregel werd opgeschort en naar de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal waardoor de verwijderingsmaatregel opnieuw uitvoerbaar wordt. Als juridische grondslag voor de terugleiding naar de grens wordt verwezen naar artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet. In dit verband wordt feitelijk toegelicht dat er geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegekend omdat er een risico op onderduiken bestaat; het risico op onderduiken wordt gemotiveerd door te verwijzen naar het gegeven dat verzoekster niet heeft meegewerkt met de overheden, dat zij duidelijk heeft gemaakt dat zij zich niet wil houden aan de verwijderingsmaatregel, dat zij onmiddellijk na de weigering van haar verblijfsaanvraag een nieuw verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Verder wordt benadrukt dat verzoekster al 10 jaar illegaal in het Rijk verblijft.

Vervolgens gaat verweerder over tot een concrete motivering inzake de elementen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, met name het gezins- of familieleven, het hoger belang van het kind en de gezondheidstoestand. Hij stelt dat verzoekster aangaf dat zij een partnerrelatie heeft maar hierover geen bijzonderheden verschaft en dat er geen aanvraag is voor samenwoning of huwelijk. Hij gaat verder in op de aanwezigheid van haar familieleden in dit land en duidt waarom op basis hiervan geen schending van artikel 8 van het EVRM kan worden aangenomen. Ook wordt een toetsing doorgevoerd aan artikel 3 van het EVRM. Het gegeven dat verzoekster melding maakt van darmaanvallen die verband houden met stress is volgens verweerder ook onvoldoende om een schending van artikel 3 van het EVRM te kunnen vaststellen.

De bestreden akte wordt aldus op geïndividualiseerde wijze gemotiveerd, waarbij ook concreet wordt ingegaan op de elementen vervat in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De motieven in rechte en in feite van de bestreden akte kunnen op eenvoudige wijze in die akte worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 Oktober 2006, nr. 164.298).

Prima facie blijkt een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 niet.

De inhoudelijke kritiek die verzoekster ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden akte wordt verder beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 Oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt verder dat *"[b]ij het nemen van een beslissing tot verwijdering [...] de minister of zijn gemachtigde rekening [houdt] met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."*

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet is een bepaling die erop is gericht te waarborgen dat verweerder, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing naar behoren rekening houdt met welbepaalde omstandigheden en fundamentele rechten, waaronder het gezins- en familieleden zoals beschermd in artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleden, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleden wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleden bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleden' noch het begrip 'privéleven'.

Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleden betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleden of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé en/of familie- en gezinsleden. Hiervoor is het relevant na te gaan of de vreemdeling voor de eerste keer om

toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf. In voorliggend geval bestaat er geen betwisting over dat verzoeksters verblijf steeds illegaal was, zodat het een situatie van eerste toelating betreft. In deze situatie oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 Oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 Oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135).

De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen voortvloeien uit verdragen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, uri e.a./Slovénie (GK), § 355; zie ook EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is hij aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

In een zaak die zowel het gezinsleven als immigratie betreft, varieert de omvang van de verplichting voor de staat om naasten van personen die er reeds verblijven toegang te verlenen tot zijn grondgebied in functie van de situatie van de betrokkenen en het algemeen belang. Hetgeen in deze context in aanmerking moet worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt belemmerd, de omvang van de banden die de betrokkenen hebben in de staat in kwestie, de vraag of er onoverkomelijke hinderpalen zijn die verhinderen dat het gezin leeft in het land van herkomst van de betrokken vreemdeling, en de vraag of er elementen voorhanden zijn betreffende de immigratiecontrole (bijvoorbeeld eerdere inbreuken op de immigratiewetgeving) of overwegingen van openbare orde die pleiten voor een uitwijzing (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 66).

Een ander belangrijk punt waarmee rekening moet worden gehouden, is de vraag of het gezinsleven werd ontwikkeld tijdens een periode dat de betrokken personen wisten dat, gezien de verblijfsstatus van één van hen, het onmiddellijk duidelijk was dat het voortzetten van het gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat een precair karakter zou kennen. Indien zulke situatie zich voordoet, zal enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM worden vastgesteld (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Verzoekster betwist het motief in de bestreden beslissing dat zij geen bijzonderheden zou hebben verstrekt aangaande haar relatie. Zij stelt dat verweerder weet had van haar gezinsband met haar Belgische partner, gelet op haar eerdere procedures waarin zij verschillende elementen aanbracht om deze relatie te onderbouwen en waarin zij verweerder verzocht om de verwijderingsprocedure stop te zetten. Zij betoogt dat zij sinds 2016 een relatie heeft met haar Belgische partner, dat zij met hem heeft samengewoond, dat zij reeds twee abortussen heeft gehad en dat zij thans zwanger is. Zij voert aan dat dit ingeroepen gezinsleven onterecht niet in rekening is gebracht en getoetst aan artikel 8 van het EVRM.

De Raad moet inderdaad vaststellen dat de vermelding in de bestreden beslissing dat verzoekster geen bijzonderheden zou hebben aangebracht aangaande haar relatie geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Niettegenstaande deze vaststelling oordeelt de Raad dat in de gegeven omstandigheden verzoekster geen voldoende belang heeft bij haar grief en deze dus niet volstaat om over te gaan tot de schorsing in uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing. Dit hoofdzakelijk

omdat verzoekster reeds vastzit met het oog op haar verwijdering sinds 21 februari 2024 en in het kader van de verwijderingsbeslissing van deze datum verzoeksters voorgehouden relatie reeds werd getoetst in het licht van artikel 8 van het EVRM, verweerder op dezelfde dag van het schrijven van verzoeksters raadsman van 26 april 2024 om de verwijderingsprocedure op te schorten reeds antwoordde dat volgens hem dit schrijven en de hierbij aangebrachte stukken niet van aard zijn dat de eerdere beoordeling inzake artikel 8 van het EVRM niet langer kan standhouden.

De Raad benadrukt dat de eigenlijke beslissing om verzoekster (gedwongen) te verwijderen van het grondgebied reeds werd genomen op 21 februari 2024. Immers moet worden vastgesteld dat verzoekster sinds deze datum wordt vastgehouden met het oog op haar verwijdering naar haar land van herkomst Marokko. Een eerste poging tot verwijdering op 19 april 2024 mislukte omdat verzoekster zich verzette. Een tweede poging tot verwijdering met escorte stond gepland voor 18 mei 2024, maar kon niet doorgaan omdat verzoekster op 2 mei 2024 vanuit vasthouding een verzoek om internationale bescherming indiende. Dit verzoek werd negatief afgesloten door de Raad op 4 juli 2024, waarna op 7 juli 2024 opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd genomen. Op 8 november 2024 diende verzoekster vanuit de vasthouding een derde verzoek om internationale bescherming in. Ook dit verzoek werd negatief beoordeeld door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 13 november 2024.

De bevelen om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 21 februari 2024 en van 7 juli 2024 moeten worden beschouwd als verwijderingsbesluiten in de zin van de Terugkeerrichtlijn. Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft reeds benadrukt dat het nuttig effect van de Terugkeerrichtlijn hoe dan ook vereist dat een krachtens deze richtlijn ingeleide procedure, in het kader waarvan een terugkeerbesluit, in voorkomend geval gepaard gaand met een inreisverbod, is vastgesteld, kan worden hervat in het stadium waarin zij is onderbroken als gevolg van de indiening van een verzoek om internationale bescherming, zodra dat verzoek is afgewezen. De lidstaten mogen immers de verwezenlijking van de met deze richtlijn nagestreefde doelstelling, te weten de invoering van een doeltreffend beleid van verwijdering en terugkeer van illegaal verblijvende onderdanen van derde landen, niet in gevaar brengen (HvJ (Grote kamer) 15 februari 2016, zaak C-601/15 PPU, J. N. tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, 75).

Toegepast op verzoeksters situatie moet aldus worden aangenomen dat de verwijderingsbeslissing van 7 juli 2024 de hervatting was, na het afsluiten van het tijdens vasthouding ingediende verzoek om internationale bescherming, van de verwijderingsprocedure die reeds was opgestart op 21 februari 2024. De huidige bestreden beslissing is niets meer dan een beslissing waarbij de vorige verwijderingsmaatregelen van 21 februari 2024 en 7 juli 2024 terug uitvoerbaar worden verklaard, wat ook met zich meebrengt dat thans het onderzoek onder meer in het licht van artikel 8 van het EVRM niet zonder meer moet worden overgedaan, maar de eerdere beoordelingen ter zake geldig blijven tenzij intussen sprake zou zijn van nieuwe ontwikkelingen die van aard zijn dat deze beoordelingen niet langer kunnen gehandhaafd blijven.

De Raad stelt vast dat op basis van de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 20 februari 2024 werd gehoord in het kader van de verwijderingsprocedure. Gevraagd of zij in België een partner heeft met wie zij een duurzame relatie heeft, antwoordde zij bevestigend. Zij stelde een relatie te hebben en plannen te hebben om een gezin te stichten en kinderen te krijgen. In het bevel om het grondgebied te verlaten met terugleiding naar de grens van 21 februari 2024 werd hieromtrent geoordeeld dat verzoekster, van wie werd vastgesteld dat zij zich bewust in illegaal verblijf had genesteld, naliel in dit verband enige precisering aan te brengen en het administratief dossier niet aangaf dat een aanvraag voor wettelijke samenwoning of huwelijk reeds werd ingediend door verzoekster. Deze vaststellingen blijven staan.

Bij arrest nr. 302 431 van 28 februari 2024 stelde de Raad, inzake het bevel van 21 februari 2024, vast dat verzoekster noch een schending van het hoorrecht, noch van artikel 8 van het EVRM aantoonde. De Raad stelde vast dat verzoekster wel degelijk werd gehoord met de bijstand van een tolk en dat haar verklaringen dat zij een relatie heeft en plannen heeft om een gezin te stichten werden onderzocht door het bestuur in het licht van artikel 8 van het EVRM. De Raad merkte op dat verzoekster naliel concreet in te gaan op deze beoordeling. Waar verzoekster aangaf dat zij met haar partner in Spanje een leven wenste op te bouwen merkte de Raad op dat deze verklaring in strijd is met haar verklaringen op 20 februari 2024 dat zij in België wenst te blijven en hier wil werken teneinde een gezin te kunnen stichten.

Ten overvloede stelde de Raad zich ook de vraag naar het belang van verzoekster bij haar grief inzake het gezinsleven, nu zij aangaf in Spanje een procedure te zijn gestart om er zich samen met haar partner te vestigen en de verwijderingsbeslissing hiervoor geen belemmering vormt. Er blijkt niet dat verzoekster, nadat haar vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 werd afgewezen, binnen de beroepstermijn nog een beroep tot nietigverklaring indiende tegen deze beslissing. Bijgevolg moet worden aangenomen dat deze verwijderingsbeslissing definitief in het rechtsverkeer en wettig is. Ook wat betreft het inreisverbod voor twee

jaar van dezelfde datum moet trouwens worden vastgesteld dat de Raad bij arrest met nr. 308 742 van 25 juni 2024 het tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring reeds heeft afwezen. Verzoekster diende geen verzoek tot voortzetting van het geding in, waardoor bij arrest nr. 312 553 van 5 september 2024 de afstand van het geding werd vastgesteld. Aldus is ook het bevel om het grondgebied te verlaten van 7 juli 2024 definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt verder dat verzoekster bij schrijven van 26 april 2024 verweerder verzocht om de verwijderingsprocedure alsnog stop te zetten. Zij betoogde dat zij sinds 2016 - zij het met een onderbreking - een relatie had met een Belgische man, dat deze laatste reeds jaren in een echtscheidingsprocedure zat en dat zij momenteel met hem samenwoonde. Als stavingstukken voegde zij een huurcontract op naam van haarzelf en haar partner, foto's van de deurbel en brievenbus van de gezamenlijke woonst, een voorafgaandelijke overeenkomst inzake de echtscheiding met wederzijdse toestemming van haar partner en een stuk dat verzoekster zich op 15 mei 2017 en op 7 januari 2019 heeft aangeboden bij het "Collectif Contraception Santé des Femmes".

Dezelfde dag nog beantwoordde verweerder dit schrijven als volgt:

"Votre cliente s'est installée en Belgique en toute illégalité, et ce en parfaite connaissance de cause. En 10 ans de présence en Belgique, elle n'a introduit qu'une seule demande de régularisation sur pied de l'article 9bis, demande qui a été rejetée. Elle n'a donc introduit aucune demande de regroupement familial ni de cohabitation légale.

Contrairement à ce que vous soutenez, s'agissant d'une première admission, votre cliente ne peut se prévaloir de la protection de l'article 8 de la CEDH.

Quant aux craintes alléguées de discrimination dues à l'article 490 du code pénal marocain, rien n'oblige votre cliente à révéler sa relation hors mariage à qui que ce soit.

Comme vous le savez, tant la Chambre du Conseil de Bruxelles que le Conseil du Contentieux des Étrangers ont rejetés ses requêtes respectivement de mise en liberté et en extrême urgence.

Nous ne voyons dès lors pas de raison de faire droit à votre demande."

(vrije vertaling: Uw cliënte heeft zich bewust in illegaal verblijf geïnstalleerd in België. Gedurende haar aanwezigheid van 10 jaar in België heeft zij slechts één aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend, die werd verworpen. Zij diende noch een aanvraag voor gezinshereniging noch een aanvraag voor wettelijke samenwoning in. In tegenstelling tot wat zij tracht voor te houden, betreft het in casu een situatie van eerste toelating en kan uw cliënte niet genieten van de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de ingeroepen vrees voor discriminatie gelet op artikel 490 van het Marokkaanse strafwetboek, verplicht niets uw cliënte om haar buitenhuwelijkse relatie kenbaar te maken voor de buitenwereld.

Zoals u weet, hebben zowel de Raadkamer in Brussel als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de respectievelijke beroepen tot invrijheidstelling en in uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen. We zien dus geen reden om gevolg te geven aan uw vraag.)

Verweerder gaf aldus aan dat hij zijn eerdere standpunt in de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 handhaafde en hij geen redenen of nieuwe ontwikkelingen zag die van aard zijn dat dit eerder standpunt zou moeten worden gewijzigd. Dezelfde dag antwoordde verzoeksters raadsman ook dat hij dit standpunt begreep.

Uit wat voorafgaat, moet worden besloten dat verzoekster correct werd gehoord in het kader van de verwijderingsprocedure en zij hierbij de mogelijkheid had om haar relatie en gezinsleven te duiden. Met haar verklaringen werd rekening gehouden bij de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024 en een toetsing werd doorgevoerd aan artikel 8 van het EVRM, zoals reeds werd vastgesteld in het arrest van de Raad van 28 februari 2024. In dit arrest zag de Raad geen reden om te besluiten dat deze verwijderingsbeslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Verzoekster geeft zelf ook aan dat zij reeds sinds 2016 een relatie heeft met haar partner, zodat moet worden aangenomen dat zij reeds in het kader van de verwijderingsbeslissing van 21 februari 2024, en de hiertegen gevoerde procedure voor de Raad in uiterst dringende noodzakelijkheid, op nuttige wijze deze relatie kon aanbrengen.

In zijn e-mail van 26 april 2024, in antwoord op het verzoek tot heroverweging van verzoekster, herbevestigde verweerder verder zijn standpunt dat een verwijderingsmaatregel in de huidige omstandigheden niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Hij herhaalde dat verzoekster haar relatie aanging tijdens een verblijf dat vanaf het begin illegaal was en dat zij tijdens haar jarenlange illegale verblijf ook slechts één aanvraag om verblijfsmachtiging indiende en zij op geen enkel ogenblik een aangifte van huwelijk of wettelijke samenwoning deed. Dit standpunt van verweerder inzake verzoeksters relatie en artikel 8 van het EVRM is verzoekster reeds enige tijd gekend, zodat zij zich er tegen heeft kunnen verdedigen. Zij brengt op geen enkele wijze concrete argumenten naar voor die maken dat deze beoordeling onzorgvuldig is of in strijd met

artikel 8 van het EVRM. In dit verband wordt ook andermaal verwezen naar het eerdere arrest van de Raad van 28 februari 2024.

De beoordeling inzake haar relatie en artikel 8 van het EVRM werd reeds doorgevoerd, zowel door verweerder als door de Raad. De enige wijziging die verzoekster thans bijbrengt, is dat zij recentelijk zwanger blijkt te zijn van haar partner. Het betreft dus een prille zwangerschap.

De bij huidige procedure aangebrachte stukken en foto's ondersteunen dat verzoekster een relatie heeft. De vraag die zich stelt is of de nieuwe gegevens, zijnde de prille zwangerschap, van die aard is dat de eerdere beoordeling niet langer kan standhouden of alsnog sprake is van de vereiste uitzonderlijke omstandigheden die maken dat een schending van artikel 8 van het EVRM moet worden vastgesteld.

Uit alle aangebrachte gegevens blijkt dat verzoekster een gezinsleven heeft in België in de zin van artikel 8 van het EVRM. Toch blijft de vaststelling overeind dat dit gezinsleven werd opgebouwd tijdens een verblijf dat vanaf het begin illegaal was waardoor ook het voortzetten van dit gezinsleven in België vanaf het begin precair was en de beide partners hiervan niet onwetend konden zijn. Verzoekster deed in België ook op geen enkel ogenblik een poging om deze relatie te officialiseren of om op basis hiervan haar verblijf in regel te stellen. In de gegeven omstandigheden blijkt uit de rechtspraak van het EHRM heel duidelijk dat enkel in uitzonderlijke omstandigheden een schending van artikel 8 van het EVRM kan worden vastgesteld (EHRM 3 Oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 107; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Noch in het kader van haar eerdere beroepsprocedure in uiterst dringende noodzakelijkheid tegen de verwijderingsmaatregel van 21 februari 2024 noch in het kader van de huidige procedure maakt verzoekster aannemelijk dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden aanwezig zijn.

Verzoekster merkt op dat haar partner haar regelmatig bezoekt in het gesloten centrum en er dagelijks telefonisch contact is. Zij stelt afhankelijk te zijn van haar partner en verwijst hiervoor naar een psychologisch verslag van 9 juli 2024 dat zij voegt bij haar verzoekschrift. Hierin stelt een psycholoog dat zij verzoekster sinds 1 juli opvolgt en dat verzoeksters psychologische toestand sinds enkele maanden achteruit gaat en zij depressieve gevoelens heeft. De Raad merkt op dat verzoekster hiermee hooguit haar relatie kan ondersteunen, die echter op zich niet wordt betwist, maar hiermee blijkt nog niet dat er sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die maken dat zou moeten worden besloten tot een schending van artikel 8 van het EVRM. De Raad heeft er begrip voor dat verzoeksters actuele situatie waarin zij reeds gedurende enkele maanden verblijft in een gesloten centrum voor haar zwaar is, maar dit doet nog geen afbreuk aan de bespreking hierboven dat niet blijkt dat op België een positieve verplichting zou rusten om haar verder toe te laten tot een verblijf in België op grond van haar relatie.

Verzoekster kan vanuit haar land van herkomst de nodige stappen zetten om op termijn terug te kunnen keren naar Spanje of België om hier een gezinsleven te leiden. In afwachting hiervan kan zij de relatie van op afstand onderhouden, via de moderne communicatiemiddelen en door regelmatige bezoeken van haar partner aan haar in het land van herkomst, of nog tijdens al dan niet periodieke verblijven van haar partner bij haar in haar land van herkomst. De prille zwangerschap waarnaar ze verwijst staat hieraan niet in de weg. Verzoekster toont niet aan dat haar prille zwangerschap een verwijdering naar het land van herkomst niet mogelijk zou maken. Er blijkt niet dat verzoekster omwille van medische redenen niet zou kunnen reizen naar Marokko. Het gegeven dat zij tijdens haar verblijf in het gesloten centrum, wat een ingrijpende maatregel is, mogelijk een grotere behoefte heeft aan de steun van haar partner betekent nog niet dat zij in die mate afhankelijk zou zijn van haar partner dat een terugkeer naar het land van herkomst in de huidige omstandigheden niet mogelijk zou zijn.

Een ernstige grief ontleend aan artikel 8 van het EVRM blijkt niet. Evenmin toont verzoekster aan dat verweerder inzake de huidige procedure tot gedwongen verwijdering van het grondgebied die op 21 februari 2024 reeds werd aangevat haar ingeroepen gezinsrelatie niet in rekening heeft gebracht of dit op onzorgvuldige wijze heeft beoordeeld, zodat een ernstig middel ontleend aan artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel evenmin blijkt.

Het enig middel is niet ernstig.

De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU,

kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU